

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789811760/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

medbringe et eller andet til os, som kunne fornøje børn. Ofte spurgte han os, hvad vi havde fået at spise til middag, og rystede på hovedet ved vor beretning derom. Tit bragte han os også fint indpakket smørebød, frugt, kager og andre spiselige sager. Også i vore lege tog han del, og vi blev således meget gode venner, uagtet vi var dovne til at lære, hvad han pålagde os, og desværre lærte jeg aldrig, heller ikke senere, at skrive ortografisk rigtigt. Min lærdom havde fra barn af været for ufuldkommen, så at jeg ikke var kommet til at have alt sligt som en vane og for ingenting. Men var jeg for min part doven til at læse og skrive, var jeg des flittigere på danseskolen. I hjemmet fandt jeg på tusinde små beskæftigelser; især havde jeg en formelig passion for syning. Min søster Amalie havde et sandt raseri for at lege med dukker; til disse dukker syede jeg klæder, hatte, sko etc.; enhver lille klud, jeg kunne finde, blev straks benyttet hertil, og af nok så ringe en løp fik jeg noget sirligt og net sat sammen til hendes dukker. Min lyst til at sy dette dukketøj udviklede et slags skrædertalent hos mig, som siden har været mig til stor nytte.

Hvorledes det gik til, at Herman efter et årstid ophørte at komme til os, husker jeg ikke længer. Han blev vel ked af vor dovenskab, thi jeg havde kun sans for syning og dans og gjorde større og større fremskridt, især i det sidste.

BARNET I »CORREGGIO«

Det var skik ved teatret, at børn, som skulle bruges i skuespillet til at sige replikker eller udføre små roller, valgtes imellem dem af dansebørnene ved balletten, der alt havde nogen uddannelse i legemlig henseende og var vant til at træde ind på scenen. En dag blev derfor jeg og en anden lille pige ved danseskolen tilsagte til at møde hos instruktør Lindgreen. Jeg ser ham endnu for mine øjne, den lille tykke mand med det godmodige, men satiriske smil, komme os venligt imøde, idet han klappede os på kinden og sagde: »Sikke to nettede småpiger! Når I nu er lige så flinke som netto, så skal den af jer, som kan gøre det bedst, få lov til at spille barnets rolle i »Correggio«.« Vi fik nu hver bogen til stykket, og